

מסמך 115

מסמך 115

ההוויה העליונה

עם האל האב, היות בן הינה מערכת היחסים הכבירה. עם האל העליון, ההישג הוא תנאי מקדים למעמד – על מאן דהוא לעשות דבר-מה כמו גם להיות דבר-מה.

1. יחסיות של מסגרות מושגיות

אינטלקטים חלקיים, בלתי-מושלמים ומתפתחים היו עשויים להיות חסרי ישע ביקום האב, ולא היו יכולים ליצור אפילו את תבנית המחשבה הרציונאלית הראשונה, אילולא יכולתה המולדת של כל דעת, נמוכה כגבוהה, ליצור *מסגרת אוניברסאלית* אשר בתוכה ניתן לחשוב. אילו נבצר מן הדעת לגבש מסקנות, אם אין ביכולתה לחדור למקורות האמיתיים, כי אז דעת שכזו לעולם תציע מסקנות משוערות, ותמציא מקורות, כך שיתאפשר לה לחשוב באופן הגיוני בתוך מסגרת ההנחות אשר הדעת עצמה יצרה אותן. ובעוד שמסגרות אוניברסאליות מעין אלה – אשר נוצרו בעבור חשיבתו של היצור – הינן הכרחיות לשם תפקוד אינטלקטואלי רציונאלי, הן ללא יוצא-מן-כלל שגויות, מי יותר ומי פחות.

מסגרות מושגיות של היקום הינן אמיתיות אך ורק באופן יחסי; הן בבחינת פיגומים מועילים אשר שומה עליהם להתבטל בסופו של דבר מפני התרחבות ההבנה הקוסמית הגדלה. ההבנות של אמת, יופי וטוב, מוסריות, אתיקה, חובה, אהבה, אלוהיות, מקור, קיום, תכלית, גורל, זמן, מרחב, ואפילו אלוהות, הינן אמיתיות באופן יחסי בלבד. האל הינו הרבה יותר, הרבה יותר מאשר אב, ואולם מושג האב הינו הגבוה ביותר שבמושגי האדם על אודות האל; ואף-על-פי-כן, האופן שבו מציג האב-הבן את מערכת היחסים בין הבורא לבין הברוא תתרחב באמצעות אותם מושגים על-אנושיים של האלוהות אשר יושגו באורוונטון, בהאוונה, והלאה בפרדיס. האדם חייב לחשוב במסגרת אוניברסאלית אנושית, אך אין פירושו של דבר כי הוא לא יכול לשוות בעיני רוחו מסגרות אחרות, גבוהות יותר, אשר בתוכן תוכל מחשבה להתרחש.

על-מנת לאפשר לבן האנוש להבין את יקום היקומים, צוינו רמות המציאות הקוסמיות השונות כסופיות, מוחלטות ומוחלטות. מתוך אלה, אך ורק הרמה המוחלטת הינה נצחית ללא סייג וקיומית באמת. מוחלטות וסופיים הינן נגזרות, התאמות, הגבלות והנחות של מציאותה הקדמונית והמקורית, המוחלטת, של האינסופיות.

מחוזות הסופי קיימים הודות לתכליתו הנצחית של האל. אף כי היצורים הסופיים, נמוכים כגבוהים, עשויים להציע תיאוריות באשר לנחיצותו של הסופי לכלכלת הקוסמוס – ואף כי הם אכן עשו כן – אחרי ככלות הכול הסופי קיים מפני שכך רצה האל. לא ניתן להסביר את היקום, והיצור הסופי אף לא יוכל להציע סיבה רציונאלית לקיומו שלו כיחיד, ללא התייחסות לפעולותיהן הקודמות ולרצונן הקודם של הוויות קודמות לו, בין שאלה הינן הוויות בוראות ובין שהינן הוויות מתרבות.

2. הבסיס המוחלט לעליונות

מנקודת המבט הקיומית, לא יוכל להתרחש ברחבי הגלקסיות כל דבר חדש, לפי ששלמות האינסופיות טבועה ב"אני הוא זה" הנוכח נצחית בשבעת המוחלטים, מקושר באופן תפקודי בשילושים מסדר שני, ומקושר באופן הניתן-לשידור בשילושים מסדר שלישי. ואולם, העובדה כי האינסופיות נוכחת כך באופן קיומי בהתאגדויות המוחלטות, איננה מבטלת בכל אופן שהוא את האפשרות להגשים ממשויות התנסויות קוסמיות חדשות. מנקודת מבטו של יצור סופי,

מסמך 115

האינסופיות כוללת הרבה ממה שהוא בבחינת פוטנציאל, הרבה ממה שמשתייך דווקא לסדר של אפשרות בעתיד ולא של ממשות בהווה.

ערך הינו יסוד ייחודי במציאות ביקום. איננו מבינים כיצד יוכל ערכו של דבר אינסופי ואלוהי כלשהו להוסיף ולעלות. ואולם, הננו מגלים כי ניתן לשנות משמעויות, ואולי אף להרחיבן, אפילו ביחסים של אלוהות אינסופית. עבור היקומים ההתנסותיים, אפילו ערכים אלוהיים גדלים בבחינת ממשויות הודות להבנה המתרחבת של משמעויות המציאות.

נראה כי כלל תכנית הבריאה והאבולוציה האוניברסאלית, בקלל רמות ההתנסות, איננה אלא עניין של התמרת פוטנציאלים לכדי ממשויות; והתמרה זו נוגעת במידה שווה לתחומי פוטנציאל החלל, הדעת והרוח.

האופן שבו ניתן לראות את האפשרויות של הקוסמוס מתממשות לכדי קיום בפועל, משתנה מרמה לרמה, והוא הינו האבולוציה ההתנסותית ברמה הסופית וההתממשות-ההתנסותית-לבסוף ברמה המוחלטת. אכן, האינסופיות הקיומית הינה בלתי-מסויגת וכוללת-כל, ותכונה זו ממש של הכללת-כל, חייבת בהכרח לכלול גם את האפשרות להתנסות אבולוציונית סופית. והאפשרות לצמיחה התנסותית שכזו הופכת לממשות ביקום באמצעות מערכות היחסים של השילוש מסדר שלישי, אשר נושקות לעליון ובו.

3. מקורי, ממשי ופוטנציאלי

הקוסמוס המוחלט נעדר גבול מבחינה מושגית; הגדרת טיבה ושיעורה של מציאות ראשונית זו הינה כסיוג האינסופיות והנחתתו של המושג הטהור של הנצח. רעיון האינסופי-נצחי, הנצחי-אינסופי, הינו בלתי-מסויג בשיעורו ומוחלט כעובדה. אין קיימת שפה של אורנטיה – לא הייתה קיימת בעבר, אינה קיימת בהווה ולא תהיה קיימת בעתיד – ההולמת את הבעת מציאותה של האינסופיות, או אינסופיותה של המציאות. האדם, כיצור סופי בקוסמוס אינסופי, חייב להסתפק בהרהורים מעוותים ובמושגים קלושים על אותו קיום נעדר-גבולות, בלתי-חסום, שמעולם לא החל ושלעולם לא יסתיים, ואשר הבנתו מצויה אל מעבר ליכולתו.

לעולם לא תוכל הדעת לקוות לתפוש את מושג המוחלט, בטרם תנסה לשבור את אחדותה של מציאות שכזו. הדעת מאחדת את כל החלוקות, אך בהיעדרן של חלוקות שכאלה, לא תמצא הדעת את הבסיס שעל-פיו היא תוכל לנסות ולגבש מושגים של הבנה.

נדרש לחלק את הסטאזיס הראשוני של האינסופיות, קודם לניסיונות האנושיים להבינו. קיימת באינסופיות אחדות אשר בוטאה במסמכים אלה כ"אני הוא זה" – ההנחה הבראשיתית של דעת היצור. אך לעולם לא יוכל היצור להבין כיצד הופכת אחדות זו לדואליות, לשילוש ולריבוי, ובאותה עת נותרת אחדות בלתי-מסויגת. האדם נתקל בבעיה דומה בשעה שהוא עוצר להגות באלוהות הבלתי-מחולקת של השילוש לצד מופעיו האישיים הרבים של האל.

זהו רק המרחק של האדם מן האינסופיות אשר גורם למושג זה להיות מבוטא במילה יחידה. בעוד שמחד גיסא האינסופיות הינה אחדות, ומאידך גיסא היא הינה גיוון ללא-קץ וללא גבול. באופן שבו רואים יצורים תבוניים סופיים את האינסופיות, היא הינה הפרדוקס המקסימלי של הפילוסופיה של היצור ושל המטפיזיקה הסופית. בעוד שטיבו הרוחני של האדם שואף מעלה בהתנסות הסגידה לאב אשר הינו אינסופי, המושג המקסימלי של ההווה העליונה ממצה את יכולת ההבנה האינטלקטואלית של האדם. מעבר לעליון, המושגים הופכים יותר ויותר לשמות; הם מציינים פחות ופחות את המציאות לאשורה; והם הופכים יותר ויותר להבנה סופית שמשליך היצור על העל-סופי.

מסמך 115

מושג בסיסי אחד של הרמה המוחלטת כולל הנחה בת שלושה חלקים:

1. המקורי. המושג הבלתי-מסויג של המקור והמרכז הראשון, אותו מופע מקור של "האני הוא זה" אשר ממנו נובעת המציאות כולה.

2. הממשי. האיחוד של שלושת מוחלטי הממשות, המקור והמרכז השני והשלישי, וכן זה של פרדיס. שילוש זה מסדר שני של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס, מהווה את ההתגלות בפועל של מקוריותו של המקור והמרכז הראשון.

3. הפוטנציאלי. האיחוד של שלושת מוחלטי הפוטנציאל, זה של האלוהות, זה הבלתי-מסויג וזה האוניברסאלי. שילוש זה מסדר שלישי של הפוטנציאליות הקיומית מהווה את ההתגלות הפוטנציאלית של מקוריות המקור והמרכז הראשון.

היחסים ההדדיים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי מייצרים בתוך האינסופיות את המתחים אשר תוצאתם הינה האפשרות לכל הצמיחה ביקום; והצמיחה הינה טיבם של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ושל המרבי.

בהתאגדות שבין מוחלט האלוהות, המוחלט האוניברסלי והמוחלט הבלתי-מוגדר, הפוטנציאליות הינה מוחלטת בעוד שהממשיות היא מגיחה; בהתאגדות שבין המקור והמרכז השני והשלישי וזה של פרדיס, הממשיות הינה מוחלטת בעוד שהפוטנציאליות היא מגיחה; במקוריותו של המקור והמרכז הראשון, איננו יכולים לומר לא כי הממשיות או הפוטנציאליות קיימות ולא כי הן מגיחות – האב הינו.

מנקודת המבט של הזמן, הממשי הינו מה שהיה ומה שהוא; הפוטנציאלי הינו מה שמתהווה ומה שיהיה; המקורי הינו מה שהינו. מנקודת המבט של הנצח, ההבדלים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי אינם כה גלויים. שלושת האיכויות האלה אינן כה מובחנות ברמות של פרדיס-הנצח. בנצח, הכול הינו – אלא שלא הכול נגלה כבר בזמן ובמרחב.

מנקודת מבטו של היצור, הממשיות הינה התוכן, הפוטנציאליות היא היכולת. הממשיות מתקיימת במרכז, ומתרחבת ממנו אל האינסופיות ההיקפית; הפוטנציאליות באה פנימה מן האינסופיות הסובבת ומתכנסת אל מרכזם של הדברים כולם. המקוריות הינה זו אשר בתחילה גורמת, ולאחר מכן מאזנת, את התנועות הדואליות במחזור המטמורפוזה של המציאות מן הפוטנציאלים אל הממשיים, וכן את הליך הפיכתם של הממשיים הקיימים לפוטנציאליים.

שלושת מוחלטי הפוטנציאליות פועלים ברמת הקוסמוס הנצחית הטהורה, ולפיכך הם לעולם לא יפעלו ככאלו ברמות תת-מוחלטות. ברמות המציאות היוצרות נגלה שילוש הפוטנציאליות מסדר שלישי יחד עם המרבי ועל העליון. הפוטנציאל עלול להיכשל להתממש בזמן ביחס לחלק מסוים וברמה תת-מוחלטת כלשהי, אך לעולם לא יקרה הדבר באופן מצטבר. לעולם תהא יד רצונו של האל על העליונה, לא תמיד ביחס ליחיד, אך ללא יוצא מן הכלל באשר לסך כל הדברים.

כל מה שקיים בקוסמוס ממורכז בשילוש מסדר שני של הממשיות; בין שזו רוח, דעת או אנרגיה, הכול מתמרכז בהתאגדות הזו שבין הבן, הרוח ופרדיס. אישיותו של בן הרוח הינה תבנית האב עבור כלל האישיות ברחבי היקומים כולם. תוכנו של אי פרדיס הינה תבנית האב אשר ממנה מתגלה האוונה באופן מושלם, ויקומי העל מתגלים באופן ההופך למושלם. הפועל האחד הינו בעת ובעונה אחת הדעת המפעילה את האנרגיה הקוסמית, ההמשגה של תכלית הרוח, והתכלול של גורמיהן ותוצאותיהן המתמטיים של הרמות החומריות עם תכליותיה ומניעיה הרצוניים של

מסמך 115

הרמה הרוחנית. ביקום סופי ובעבורו, הבן, הרוח ופרדיס פועלים במרבי ועליו, כפי שהוא מותנה ומסויג בעליון.

ממשיות (של אלוהות) הינה מה שהאדם מבקש בהרקעה לעבר פרדיס. פוטנציאליות (של אלוהיות אנושית) הינה מה שהאדם מפתח באותו חיפוש. המקורי הינו מה שמאפשר את קיומם זה-בצד זה של האדם הממשי, האדם הפוטנציאלי והאדם הנצחי, וכן את תכלולם.

הדינמיקה הסופית של הקוסמוס נוגעת למעבר הרציף של המציאות מן הפוטנציאליות אל הממשיות. מבחינה תיאורטית, מטמורפוזה מעין זו עשויה להסתיים, ואולם למעשה, סוף זה הוא בלתי-אפשרי לפי שהפוטנציאלי והממשי מצויים שניהם במעגל של המקורי (ה"אני הוא זה"), והזדהות מעין זו מונעת לנצח את היכולת לשים קץ להתקדמותו ההתפתחותית של היקום. לעולם לא תסתיים התקדמותו של כל מה שמזוהה עם ה"אני הוא זה", לפי שממשיות הפוטנציאלים של ה"אני הוא זה" הינה מוחלטת, והפוטנציאליות של הממשיים של ה"אני הוא זה" אף היא מוחלטת. לעולם יפתחו הממשיים נתיבים חדשים להתממשותם של פוטנציאלים אשר עד אז היו בלתי-אפשריים – כל החלטה אנושית לא רק מממשת מציאות חדשה בהתנסות האנושית, אלא גם פותחת פתח ליכולת חדשה לצמיחה אנושית. בתוככי כל ילד חי אדם בוגר, ובתוך כל אדם יודע-אל חי מתקדם מורונטי.

בקוסמוס הכולל, לעולם לא תוכל להופיע סטאטיות בצמיחה, זאת משום שהבסיס לצמיחה – הממשיים המוחלטים – הינם בלתי-מסויגים, ומשום שהאפשרויות לצמיחה – הפוטנציאלים המוחלטים – הינם בלתי-מוגבלים. מנקודת מבט מעשית, הפילוסופים של היקום הגיעו למסקנה כי לא קיים דבר כמו סוף.

מנקודת מבט מצומצמת, אכן קיימים סופים רבים, פעילויות רבות אשר מסתיימות, אך מנקודת מבט רחבה יותר ברמה גבוהה יותר של היקום, אין קיימים סופים, אלא רק מעברים משלב התפתחותי אחד לאחר. הִכְרוֹנוֹת העיקרית בִּיקום-האב נוגעת למספר עידנים ביקום; העידן של האוונה, העידן של יקומי העל ואלו של היקומים החיצוניים. ואולם, אפילו חלוקות בסיסיות אלה של מערכות יחסים סדרתיות, אינן יכולות להיות אלא סימני-דרך יחסיים בכביש המהיר הבלתי-נגמר של הנצח.

החדירה הסופית לאמת, ליופי ולטוב, של ההווה העליונה, יכולה לפתוח עבור היצור המתקדם אך ורק את אותן איכויות מוחלטות בעלות אלוהיות מרבית המצויות מעבר לרמות המושגיות של אמת, יופי וטוב.

4. מקורות המציאות העליונה

כל התייחסות שהיא למקורותיו של האל העליון חייבת להתחיל בשילוש פרדיס, וזאת מכיוון שהשילוש הינו האלוהות המקורית, ואילו העליון הינו אלוהות נגזרת. כל התייחסות שהיא לצמיחתו של העליון חייבת להתייחס לשילוש הקיומיים מסדר שלישי, מכיוון שהם כוללים את כלל הממשיות המוחלטת ואת כל הפוטנציאליות האינסופית (יחד עם המקור והמרכז הראשון). והעליון האבולוציוני הינו שיא המוקד הרצוני האישי של השינוי – ההתמרה – של פוטנציאלים לממשיים, בתוך רמת הקיום הסופית ועליה. שני השילוש מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי, כוללים את כוללנות מערכות היחסים ההדדיות של הצמיחה ביקומים.

מקורו של העליון הוא אלוהות פרדיס – אלוהות נצחית, ממשית ובלתי-מחולקת. העליון הינו בראש ובראשונה אישיות רוח, ואישיות רוח זו מקורה בשילוש. ואולם, העליון הינו גם אלוהות של צמיחה – צמיחה אבולוציונית – וצמיחה זו נגזרת משני השילוש מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי.

מסמך 115

אם תתקשו להבין כיצד יכולים השילושים מסדר שלישי לפעול ברמה הסופית, עצרו לחשוב על כך שאינסופיותם זו ממש היא אשר טומנת בחובה את הפוטנציאליות לסופי; אינסופיות כוללת את כלל הדברים, החל בקיום הנמוך והסופי המסויג ביותר וכלה במציאויות המוחלטות הבלתי-מסויגות הגבוהות ביותר.

לא כל-כך קשה להבין שהאינסופי אכן כולל את הסופי, כמו שקשה להבין כיצד אינסופי זה נגלה בפועל לסופי. ואולם, מכוונני המחשבה השוכנים בדעת בן התמותה הינם אחת מן ההוכחות הנצחיות לכך שאפילו האל המוחלט (כמוחלט) יכול ליצור בפועל קשר ישיר, אפילו עם היצורים הרצוניים הנמוכים ביותר ביקום, והוא אכן עושה כן.

השילושים מסדר שלישי, אשר יחדיו כוללים את הממשי ואת הפוטנציאלי, נגלים ברמה הסופית יחד עם ההווה העליונה. טכניקת התגלות זו הינה הן ישירה והן עקיפה: ישירה ככל שיחסים של שילוש מסדר שלישי משפיעים ישירות על ההווה העליונה, ועקיפה ככל שהם נגזרים מרמתו המתממשת-לבסוף של המוחלטופי.

המציאות העליונה, אשר הינה המציאות הסופית הכוללת, מצויה בתהליך של צמיחה דינאמית בין הפוטנציאלים הבלתי-מסויגים של החלל החיצון לבין הממשיים הבלתי-מסויגים אשר במרכז כל הדברים. וכך, הודות לשיתוף הפעולה שבין הסוכנויות המוחלטופיות של פרדיס לבין אישיות הבורא העליונות של הזמן, הופך המחוז הסופי לעובדה ממשיה. הבשלתן של האפשרויות המסויגות של שלושת המוחלטים הפוטנציאליים הכבירים הינה תפקידם המוחלטופי של אדריכלי יקום האב ושל עמיתיהם הטרנסצנדנטאליים. ובשעה שמציאויות אלה, אשר מתממשות-לבסוף, מגיעות לרמת בשלות מסוימת, מגיחות מפרדיס אישיות הבורא העליונות על-מנת להתחיל במשימה הממושכת עדי עידנים של הפיכת היקומים המתפתחים לעובדה קיימת.

צמיחת העליונות נגזרת מן השילושים מן הסדר השלישי; אישיות הרוח של העליון נגזרת מן השילוש; ואולם זכויות העוצמה המוקנית לכל-יכול מתבססות על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים, בעוד שהאיחוד בין זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול לבין אישיות הרוח של האל העליון מתרחשת הודות לסעד הפועל האחד, אשר העניק את הדעת של העליון כגורם המאחד באלוהות אבולוציונית זו.

5. היחס של העליון לשילוש פרדיס

ההווה העליונה תלויה לחלוטין בקיומו ובפעולתו של שילוש פרדיס לשם המציאות של טיבה האישי והרוחני. בעוד שצמיחתו של העליון נוגעת ליחסים של שילוש מסדר שלישי, אישיות הרוח של האל העליון תלויה בשילוש פרדיס ונגזרת ממנו, וזה נותר לעד בבחינת המרכז-המקור המוחלט של יציבות מושלמת ואינסופית אשר סביבה נפרשת בהדרגה צמיחתו האבולוציונית של העליון.

תפקוד השילוש קשור לתפקודו של העליון, משום שהשילוש פועל בכל (כוליות) הרמות, לרבות ברמה שבה פועלת העליונות. ואולם, עת מפנה העידן של האוונה את מקומו לעידן של יקומי העל, כך מפנה פעולתו המובחנת של השילוש כבורא ישיר את מקומה לפעולות היצירותיות של ילדי אלוהויות פרדיס.

6. היחס של העליון לשילוש מסדר שלישי

השילוש מסדר שלישי של הממשויות ממשיך בפעולתו בעידני בתר-האוונה; כבידת פרדיס אוזנת ביחידות הבסיסיות של הקיום החומרי, כבידת הרוח של הבן הנצחי פועלת ישירות על ערכיו

מסמך 115

הבסיסיים של קיום הרוח, וכבידת הדעת של הפועל האחד תופסת במהימנות את כלל משמעויותיו החיוניות של הקיום האינטלקטואלי.

ואולם, בעת שכל שלב של פעילות בריאה מתקדם החוצה אל החלל הלא נודע, הוא פועל ומתקיים רחוק יותר ויותר מפעולתם הישירה של הכוחות היצירתיים ושל האישיות האלוהיות של המקום המרכזי – אי פרדיס המוחלט והאלוהיות האינסופיות אשר שוכנות בו. וכך הופכות רמות הקיום הקוסמיות העוקבות האלה תלויות יותר ויותר בהתפתחויות המתרחשות בתוככי שלושת הפוטנציאלים המוחלטים של האינסופיות.

ההוויה העליונה טומנת בחובה אפשרויות לסעד קוסמי, אשר לכאורה אינן מתגלות בבן הנצחי, ברוח האינסופית או במציאויות הבלתי-אישיות של אי פרדיס. הצהרה זו נאמרת מתוך התייחסות ראויה למוחלטותן של שלושת הממשויות הבסיסיות האלה, ואולם צמיחתו של העליון איננה מתבססת רק על ממשויות אלוהות פרדיס אלה, אלא מעורבת גם בהתפתחויות אשר מתרחשות בתוככי המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסויג.

העליון איננו צומח רק בעת שהבוראים והברואים של היקומים המתפתחים משיגים דמיון לאל, שכן אלוהות סופית זו אף מתנסה בצמיחה כתוצאה מכך שהברוא והבורא מגיעים לשליטה באפשרויות הסופיות של היקום המקיף. התנועה של העליון הינה דואלית: באופן אינטנסיבי אל-עבר פרדיס והאלוהות, ובאופן נרחב אל-עבר היעדר הגבולות של מוחלטי הפוטנציאל.

בעידן הנוכחי ביקום מתגלה תנועה דואלית זו באישיות היורדות והמרקיעות של היקום המקיף. אישיות הבורא העליונות וכלל עמיתיהן האלוהיים משקפים את תנועתו של העליון כלפי חוץ, תנועת התפצלות של העליון, בעוד שעולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל מעידים על נטייתו של העליונות להתכנס פנימה.

לעולם מבקשת האלוהות הסופית תיאום דואלי, פנימה אל-עבר פרדיס ואל האלוהות שלו, והחוצה אל-עבר האינסוף והמוחלטים שבו. ההתפרצות הכבירה של האלוהות היצירתית של פרדיס, אשר הופכת לאישית בבנים הבוראים וצוברת עוצמה בבקרי הכוח, מעידה על ההתפרצות הנרחבת של העליונות אל תוך מחוזות הפוטנציאליות, זאת בעוד שהמצעד הבלתי-נגמר של יצורים מרקיעים של היקום המקיף מעיד על נטייתה הכבירה של העליונות פנימה, לעבר אחדות עם אלוהות פרדיס.

בני אדם למדו כי לעיתים ניתן להבחין בתנועתו של הבלתי-נראה באמצעות התבוננות בהשפעותיו על הנראה; ואנו, ביקומים, למדנו מזה זמן רב לאתר את תנועותיה ואת נטייתיה של העליונות מתוך התבוננות בהשלכות של התפתחויות מעין אלה על אישיותיו ועל תבניותיו של היקום המקיף.

אף כי איננו בטוחים בכך, הננו מאמינים כי כהשתקפות סופית של אלוהות פרדיס, עוסק העליון בהתקדמות של נצח אל תוככי החלל החיצון; ואולם, כסיוג של שלושת הפוטנציאלים המוחלטים של החלל החיצון, לעד מבקשת הוויה עליונה זו עקביות ביחס לפרדיס. ונדמה כי התנועות הדואליות האלה מסבירות את רוב הפעילויות הבסיסיות ביקומים המאורגנים כעת.

7. טיבו של העליון

באלוהותו של העליון, השיג האב-ה"אני הוא זה" חופש יחסית מלא מן המגבלות הטבועות במעמד של אינסופיות, בהוויה של נצחיות ובטבע של מוחלטות. ואולם, האל העליון השתחרר מכל המגבלות הקיומיות רק בכך שהוא הפך נתון למגבלות ההתנסותיות של פעולה ביקום. בכך שרכש יכולת להתנסות, נדרש האל הסופי לנחיצות של ההתנסות; בכך שהשתחרר מן הנצחיות,

מסמך 115

נתקל הכל-יכול בחומות הזמן; והעליון יכול לדעת צמיחה והתפתחות אך ורק כתוצאה מקיום חלקי ומטבע בלתי-שלם, מהווה בלתי-מוחלטת.

כל זה חייב להיות תואם את תכניתו של האב, אשר מבססת את ההתקדמות הסופית על מאמץ, את הישגי היצור על התמדה, ואת התפתחות האישיות על אמונה. בכך שציווה על התפתחותו והתנסותו של העליון, הפך האב לאפשריים את קיומם של יצורים סופיים ביקומים, ובאמצעות ההתקדמות ההתנסותית, את העובדה שבמועד כזה או אחר יוכלו היצורים הסופיים הללו להשיג את אלוהותה של העליונות.

כלל המציאות הינה יחסית, לרבות העליון ואפילו המרבי, אך למעט הערכים הבלתי-מסויגים של שבעת המוחלטים. עובדת קיום העליונות מתבססת על עוצמת פרדיס, על אישיות הבן ועל פעולה אחודה, ואולם, צמיחתו של העליון קשורה למוחלט האלוהות, למוחלט הבלתי-מסויג ולמוחלט האוניברסאלי. ואלוהות זו, אשר מצויה בתהליך של סינתזה ואיחוד – האל העליון – הינה הביטוי האישי של הצל הסופי, אשר מטילה אחדותו האינסופית של טיבו הבלתי-ניתן לאיתור של אב פרדיס – המקור והמרכז הראשון – לרוחב היקום המקיף.

בשיעור שבו פועלים השילושים מסדר שלישי ישירות על הרמה הסופית, הם נושקים לעליון, אשר מהווה את מוקד האלוהות ואת הסכום הקוסמי של כלל הסייגים הסופיים על טבעיהם של הממשי המוחלט ושל הממשי הפוטנציאלי.

שילוש פרדיס נחשב לבלתי-נמנע המוחלט; שבע רוחות האב הינן ככל הנראה הבלתי-נמנעות של השילוש; התממשות הכוח-דעת-רוח-אישיות של העליון חייבת להיות הבלתי-נמנע האבולוציוני.

נראה כי האל העליון איננו בלתי-נמנע באינסופיות הבלתי-מסויגת, אך נדמה כי הוא כזה בכל רמות היחסות. הוא הממקד, הסוכם והמאגד ההכרחי של ההתנסות האבולוציונית, אשר בטיבו האלוהי מאחד ביעילות את תוצאות ההתבוננות במציאות באופן הזה. ואת כל אלה נראה כי הוא עושה על-מנת לתרום להופעת ההתממשות-לבסוף הבלתי-נמנעת, המופע העל-התנסותי והעל-סופי של האל המרבי.

לא ניתן להעריך את ההווה העליונה הערכה מלאה ללא התחשבות במקור, בתפקוד ובייעוד: היחסים עם השילוש אשר הוא מקורה, עם היקום שבו היא פועלת, ועם השילוש המרבי אשר הינו ייעודה הישיר.

באמצעות תהליך של סכימת ההתנסות האבולוציונית מקשר העליון בין הסופי למוחלטופי, ממש כשם שדעתו של הפועל האחד מתכללת בין רוחניותו האלוהית של הבן האישי לבין האנרגיות הבלתי-משתנות של תבנית פרדיס, וכשם שנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי מאחדת בין הפעלתה של האלוהות ובין התגובתיות הבלתי-מסויגת. ואחדות זו חייבת להיות התגלות של פעולה, אשר לא התגלתה, של האחדות המקורית בין הגורם-האב הראשון והמקור-התבנית של כל הדברים וההוויות.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השווה זמנית באורנטיה.]